

Gewoonlijk werkt Jezus met de gelijkenis, de parabel, een methode in die tijd algemeen in gebruik bij de Joodse leraren.

Jezus is nu méér dan een gewoon mens; hij noemt zich Zoon des mensen. Anderen noemen hem de Zoon Gods, wat hij noch ontkent, noch bevestigt. Hij is alleen zichzelf. Dan volgt de kruisiging en vandaar uit begint een reeks divergerende verhalen.

a. Een verhaal, nogal populair bij de Islam is dat Jezus niet gedood werd, omdat een Romeins officier (Longinus ook wel Demetrius genoemd) Jezus bewust zó zou hebben verwond, dat eeb schijn van dood kon worden voorgegoocheld. De kruisafname geschiedde in tegenwoordigheid van de Griekse arts Nicodemus (ook in de Bijbel genoemd) die hem kon verzorgen. De begrafenis (zoals gebruikelijk in een soort grot) zou een schijnvertoning geweest zijn, de lijkwade (die inderdaad aangetroffen is) zou er neergelegd zijn Jezus zou, nadat hij zijn leerlingen nog enkele malen ontmoet had, vertrokken zijn in de richting van Mesopotamie en als heilige en gewaardeerd leraar geleefd hebben en gestorven zijn. Op drie plaatsen kent men een "graf van Jezus" (Allahabad, Mishra en ??)

b. De werkelijkheid is anders Jezus leefde nog bij de kruisafname, maar hij was te uitgeput om nog in leven te blijven, hij stierf, is gebalsemd en begraven. Zijn dode lichaam is gedematerialiseerd en de daarna gematerialiseerde gestalte moest eerst zichzelf bewijzen, weer menselijk te zijn namelijk in de ontmoeting met de Emmausganger. Daarna vinden de wonderlijke contacten met de leerlingen plaats. Zo is het verschijnen van Jezus temidden van de leerlingen in een gesloten vertrek verklaarbaar en de verheerlijking op Tabor. Er is een enorme energie nodig om de uitstraling voortdurend te beperken, zodat deze voor mensen niet schadelijk is, vandaar dat Jezus alleen incidenteel met zijn leerlingen in contact komt. De hemelvaart is een vrijkomen van die energie, er is een stralend licht dat verbleekt omdat het niet meer zichtbaar is voor een mens.

In het begin geloven de Christenen in Jezus als de Weg en de Waarheid, niet in de zin van een Verlosser die alles wel even in orde zal maken, maar zuiver als een Waarheid die je in je leven kunt terugvinden. Tijdens bijeenkomsten het (eigenlijk Esseense) herdenkings of liefdemaal, bidt men spreekt over Jezus' leven en er zijn mannen en vrouwen die in vervoering raken en profetieren. Later heeft men dit willen terugdringen in de richting van glossolalie, dit is het uitstoten van onverstaanbare klanken, waarbij geen concrete uitleg mogelijk is, zoals b.v. door de Pythia in het orakel van Delphi. Men voelt een samenleving te moeten vormen, b.v. de eerste Christengemeenschap te Jerusalem, eigenlijk een commune, die echter niet te landhaven is, ook toen waren er al te veel profiteurs. Daarna gaat men uitwijken en wel naar de Griekse nederzettingen want hier spreekt de filosofie veel gemakkelijker aan dan bij de Joden. Zo ontstaan de eerste Christengemeenschappen onder de Joden, maar de eerste Christenen vinden we onder de Grieken. Hier vindt Paulus geworteld (de Joden beschouwen hem als een ketter) in die eerste gemeenschappen, die deels uit Joden, deels uit "heidenen" bestaan. Paulus was een ijveraar, een hystericus, die zijn totale behoefte aan belangrijkheid en erkenning projecteert op een godsdiensgebied, met uitschakeling van de rest van zijn persoonlijkheid, waarvoor hij bang is, hij is bang voor zichzelf als normaal mens, iets wat zelfs uit enkele van zijn brieven blijkt. Paulus sticht gemeenschappen en hier zien we de eerste ruzie: moet je, om Christen te worden, eerst dood worden en laten besnijden enz.?? Dit gaat wel weer voorbij, maar de menselijkheid van Paulus is van: er is maar één waarheid en maar één uitleg van die waarheid. Hij trad op als apostel hoewel hij Jezus nooit gezien en aangehoord heeft. Zo ontstaat er een vreedwieling. Petrus probeert de eerste gemeenschappen in stand te houden en die in Rome b.v. is daarvoor veel flexibeler dan die van het Bizantijnse Rijk ooit geweest zijn. Een Romeins Keizer, Constantijn heeft behoefte aan iets bovennatuurlijks, maar zijn vijanden vereren de oude goden van hun eigen volk... dus: In hoc signo vinces! in dit teken zult ge overwinnen. ... het koninkrijk. Zo wordt het Christendom staatsgodsdienst maar met een zekere mildheid ten aanzich van andersdenkenden.

Maar het wordt zo een macht! Zo ontstaan de monniken (in die tijd vaak nog gehuwd) als een macht achter de troon.

Het oost-Romeinse rijk scheidt echter een machtsorganisatie voor de Christenen met een strikte hiërarchie. Dus geen "respectabele oudste" meer de oudste in leeftijd of onderling erkend in wijsheid die de dienst leidt, maar een priester, aangesteld als een beambte, buiten en boven de gemeenschap.

In die tijd geldt het celibaat alleen voor monniken en zij zijn het die - zonder gezin - de meeste tijd hebben om te manoevreren en daardoor krijgen zij de grootste invloed op het Christelijk denken:

- a. het beeld van de genade wordt steeds meer terzijde geschoven
- b. men heeft geen behoefte aan een menselijke Jezus - maar hij - als hogepriester van de priesters - moet van het begin af boven de mensen gestaan hebben. Zelfs zijn ouders mogen geen gewone mensen zijn, vandaar de bijzondere nadruk op de legende van Bethlehem.
- c. er was een vrouwelijke godheid nodig (men had vroeger immers goden en godinnen) en zo maakt men Maria tot de mediatrix, de bemiddelaarster.

Nu Jezus niet meer menselijk mag zijn, moet alle vergelijkbaarheid van zijn wonderen met die van anderen (er zijn méér wonderdoeners geweest) absoluut uitgevaagd worden. Dus verzet men zich tegen alle wijsheid die niet strookt met de rechtlijnige machtsopvatting van de top van de Christelijke hiërarchie. De priesters beginnen niet meer een macht achter de troon te vormen, maar ze proberen overal patriarchaten te stichten, waarbij aan een of andere kerkvader een grote soms vorstelijke macht toekomt.

In het algemeen zijn dit zwaar theologiserende mensen, goede mensen volgens Christelijke normen, maar paternalistisch.

Ze zijn als het ware de patriciers boven een geestelijk slavendom. Deze mentaliteit vindt men in Rome en vindt men later in vele legenden terug, b.v. de bekering van de Saksen door Karel de Grote, ook het werk van Willibrordus en St. Patrick.

"Christen worden of kop eraf". "Ge zult niet doden" betekent dan "geen gelovigen, geen Christenen doden - de anderen zijn geen mensen", een discriminatie die nu nog overal ter wereld nog wel voorkomt.

In de periode + 1400 - 1600 wordt het Christendom een wereldlijke macht. De pausen leven als heersers, niet altijd kuis, zeer weelderig (ten kosten van de collectebakjes: "God wil het") b.v. Paus Borgia. Zo kreeg Peter van Amiens (die heilig verklaard werd) van een keizer de opdracht, een kruistocht te prediken, die keizer wilde namelijk graag bevrijd worden van een stel lastige ridders..... "Dieu le veut". Naarmate de kennis in de wereld groter wordt, komt op deze machtsstructuur meer kritiek, b.v. de reformatische invloeden. Soms zijn dit boerenopstanden (b.v. van Hus) soms meer priesterlijke kritiek en rebellie (Luther).

Altijd valt men terug op het dogma, want dat is de structuur van de samenleving geworden.

Sommige theologen vragen zich af of Jezus wel bestaan heeft en zeggen: dat doet niet ter zake, het gaat om de Leer. Hiermee hebben ze wel gelijk, maar uit hun mond is het ook gevaarlijk - het veroorzaakt verwarring en strijd.

Er is een grote discrepantie ontstaan tussen de leer en het leven van Jezus en de praktijk van het Christendom.

- a. Jezus leerde, hoe het Koninkrijk Gods te vinden - niet dat je mocht zondigen als je maar schuld beleed.
- b. Jezus leerde oprechtheid - niet dat het doel de middelen heiligt.

Reeds in de nadagen van Napoleon waren er revolutionaire denkers, die uitgingen van kennis en rede, niet van het dogma, hetgeen resulteerde in een als het ware niet God-gebonden humanisme. Het waren kleine minderheden en zij maakten de fout, voortbestaan na de dood als onmogelijk te verwerpen; zij wezen daarbij op Voltaire (die echter op zijn sterfbed toch voor alle zekerheid biechtte en de laatste sacramenten ontving).

Hieruit komt een nieuwe ontwikkeling voort, die de Christelijke praxis, zoals Jezus die leerde, erkent als noodzakelijk en menswaardig. Dit geeft grote moeilijkheden voor de hiërarchische structuur van de kerk, die na de reformatie toch was blijven bestaan, hoewel gewijzigd; met raadsvergaderingen i.p.v. een paus, dus a.h.w. als republiek i.p.v. een keizerrijk.

Tegenwoordig is die structuur niet meer aanvaardbaar. De mens wil de Christus, de algehele kosmische aanvaarding, doorleven - niet meer als voorschrift, precies in woorden uitgelegd krijgen - de "slaven" maken zich zelfstandig.

Jezus, eens tot een God gemaakt, wordt in veler besef weer menselijk, een macht, waarmee je je één kunt voelen. Hiervan wordt door allerlei secten weer misbruik gemaakt, (het uitleggen naar eigen wens, iets wat de kerken trouwens óók deden!) Maar anderen willen Christen zijn, iets leven, niet tot een kerk behoren, niet geloven. De mondbelijdenis, het magisch-sacramenteel gebeuren en de predicatie verliezen hun invloed. Men zoekt verstilling, een ogenblik bevrijding van de maatschappij, die je teveel in z'n greep heeft; een rustplaats, waar je binnen kunt komen i.p.v. een machtsstructuur, een kasteel waarbinnen je als gehoorzame slaaf je taak verricht. Dit is niet naar de zin van de heersers, want de hiërarchie wordt hierdoor aangetast - er wordt overal gevochten. Het optreden van Paus Johannes is hiervoor belangrijk; niet alleen voor het katholicisme, óók voor de reformatie. Want Paus Johannes was een man, die niet bóven de massa stond, het goede der aarde kon waarderen en tévens met God leefde. Hij veranderde veel:

- a. het spreken in de landstaal
- b. het gevoel van broederschap met andere groepen is belangrijker dan nadruk op de verschillen; lééf eerst als Christen
- c. de hiërarchie is veel minder nodig dan het begrip van éénheid.

De wereld wordt meer revolutionair; er komen groepen als de Jezus people, die, hoewel ze zeker niet ideaal zijn, terug willen keren naar de geestvervoering van de eerste liefdemaaltijden, naar aanvaarding en openheid.

Andere groepen - hoe ze zich ook noemen, Baptisten, Vrijzinnigen, doen hetzelfde. Wij hebben de praktijk nodig, geen koning, die op de wolken troont; geen Verlosser, die je zonden draagt, maar de gezelschap, die met ons gaat. We moeten zelf een richting, een weg zoeken, waarin goed en kwaad bepaald kunnen worden op basis van harmonie. Het hedendaagse Christendom zoekt zichzelf te vinden, zoekt de liefde, die Jezus op aarde bracht en leerde, bewust te beleven.

Uit de vragen: De latijnse mis heeft geen zin meer, omdat de priester niet meer de bewuste magus is - hij weet niet eens meer, wat hij doet. Dit - en gebeden, die bijna niemand geheel begrijpt, behoren tot een bepaalde ontwikkeling, maar het is niet essentieel. Het magische in het Christendom is eigenlijk niet helemaal Christelijk. Zo komen we weer tot dezelfde scheidslijn als de eerste Christenen: óf de disciplinaire geloofswaarde en een hiërarchie óf eenvoudig tot de Christus gaan, d.w.z. de goddelijke liefde in onszelf waarmaken.

Als wij dat innerlijk geloof hebben is andere magie overbodig, want op het ogenblik dat we de Kracht beseffen, zijn wij zelf priester.

Mormonen: Een engel-booschapper zou in een visioen verschenen zijn aan Smith. De mormonen zijn geen Christenen, zij beschouwen zichzelf als levend onder een geheel nieuwe openbaring. De "gouden platen" heeft niemand gezien, wél een stuk bladkoper met vreemde tekens. De leiders vinden aanzien en macht enkunnen leven zoals zij denken dat het goed is. Dat deden de Pilgrim Fathers ook. Het is ieders goed recht te leven, zoals ze menen dat het juist is.

Bijbel. De letter is dood - wees er nooit aan geboden - de geest van Jezus is nog wel degelijk in de Evangelieën aanwezig. Nieuwe en Oude Testament zijn beide waardevol. In de loop der tijden is er met het Christendom bewust gemanipuleerd; het dogma werd gehandhaafd, maar de interpretatie veranderd. Zolang een geloof beleving is, is het zuiver en kan het zichzelf gelijk blijven. Wordt het echter tot een macht gemaakt dan moet het beheerst worden; dan volgt manipulatie en de waarheid wordt naar behoefte verdraaid.

Dit gebeurde herhaaldelijk en zo kwam men van het eerste patriarchaat van Rome tot de onfeilbaarheid van de paus; van de heiligheid van Maria (wat aanvaardbaar was) tot de lichamelijke ten hemel opneming. Als er een bedevaartplaats nodig was, werd er een legende gefokt of een reliquie gevonden.

De maagdelijkheid van Maria kreeg extra nadruk als aanpassing aan de Paulinische moraliteit; in die tijd betekende een "verloving" een proefhuwelijk - het moest blijken dat de vrouw vruchtbaar was.

Evangelien. De Evangelisten waren geen tijdgenoten van Jezus. Het woord "evangelie" betekent "levensgeschiedenis", niet "waarheid". Op een moment waren er zo'n 200 in omloop, sommige geschreven door Afrikaanse kerkvaders, andere van nog later datum - iedereen schreef de levensgeschiedenis van Jezus zoals hij het zelf goed vond. Het z.g. wonder, waarbij vier van deze evangelien uitgekozen werden, was wel een erg doorzichtige comedie.

De verschijning van Jezus aan de discipelen was een noodzaak. Jezus had zijn leerlingen uit hun normale levenssfeer weggenomen en was dus aansprakelijk voor hen. Dit hield in, dat zij in zich de krachten - de inwijding a.h.w. - moesten ontdekken, die hij hen als Meester kon geven, want pas daarna konden zij uitgaan. De beleving van Jezus' dood was een deel van die inwijding - maar alleen de jongere Johannes doorstond deze onmiddellijk.

Bereiking van Jezus Niet alles is nog bereikt, maar de gehele menselijke samenleving is erdoor veranderd. De zuivere essentie - de sleutel - het Wezen van de Christus en het bestaan van het Koninkrijk in een ieder, die essentie is nog niet doorgedrongen. In deze tijd gaat dan meer komen. Het Christendom distandeerde zich steeds verder van Christus als meester. Het is echter belangrijk dat de mens heeft leren geloven in een god vol Liefde (al werkte de kerk dit vaak tegen met "de toorn Gods", de "wrekende God", de hel e.d.); de mens leerde geloven in een God, die je innerlijk kunt benaderen en de grenzen tussen mens en mens, God en mens, zijn weggevallen. In het bewustzijn van de mens ontstond een nieuwe waarde (die met de Kerk weinig if niet te maken heeft): het geloof aan het goede aan een rechtvaardige God, die "Vader" is - het geloof aan een Christus, een lichtende liefdekracht die met je gaat. Dit is verder doorgedrongen dan alleen in de Christelijke wereld. In twee Japanse geschriften van + 800 b.v. en algemeen na + 1600, verschijnt een liefde als kracht boven alle dingen achter de strikte ordening, die gehandhaafd blijft. Zo zijn er veranderingen in het Hindoeïsme, het weergalmt in de Islam, in het Boeddhisme, overal. Maar de mens kon het niet stellen zonder duivel en dus werd de oude natuurgod Pan geperverteerd - zo tegennatuurlijk wilde dit kerkelijke geloof zijn. Maar de duivel wordt steeds minder machtig, want de mens beseft dat die duivel niets anders is dan dat deel van het "ik" dat eerst erkend en aanvaard moet worden eer het teruggebracht kan worden in harmonie met het licht dat je bent.

Het Christendom is naast religie en prediking ook een innerlijke leer geworden die op vele manieren in stand is gebleven. Er zijn geheimscholen terug te vervolgen tot het Christendom, al zeggen ze misschien zelf dat het Egyptischen waarden zijn; ook Loges leren de eenheid met het Licht.

De innerlijke beleving van het Licht en de aanvaarding van het Koninkrijk, deel zijn van de totaliteit wordt de mensen via vele sleutels aangeboden: de behouwen steen, de cirkel, de Jacobs ladder - het doet er niet toe, alleen de beleving van God is belangrijk. Christen zijn is geen kerkelijke zaak. Je draagt het Licht diep in je, je zult het niet altijd begrijpen, maar je kunt erop reageren. Jezus en zijn leerlingen leerden het te gebruiken; b.v. genezen.

In ons ligt de Goddelijke Waarheid - het toebehoren aan de tijdloze wereld. Dat is Christendom. God is Liefde, maar die Liefde wordt pas werkelijk, wanneer we ze in ons beseffen, aanvaarden, en delen met de wereld om ons heen als de kracht van Eenheid, sterker dan alle verscheidenheid.

Zalig zijn de armen van Geest....al wat we zijn is niets vergeleken bij de innerlijke Kracht. Als we die Kracht aanvaarden in alle armoede van onze mogelijkheden van begrip en uitdrukking, dan is het Koninkrijk ons, zullen we God zien, binnengaan in de Werkelijkheid.

Dat is de essentie van het Christendom die in deze dagen niet uitstert. Welke godsdienst je ook benadert, ergens ligt de sleutel naar de Werkelijkheid, de innerlijke Kracht, het Licht, de Harmonie, het perfecte invoegen in het taal dat de Kern is van je wezen. Hierop moet ik U wijzen.

Gebed

Ik noem het niet, want zien kan ik het niet. Ik noem het droom en nog heb ik het niet geleefd. En toch, wat is het? In dat niet? En in die drang, die inhoud geeft en al wat eigen ik beleeft en al wat eigen oog nog ziet. Wat is die kracht, die wonderen doet, waarin ik niet geloof. Wat is die Kracht, die mogelijk maakt dat alles door de mens gevraagd toch voortbestaat en duidelijk wordt en werkelijkheid hervindt in mens en Kracht en leven overal.

Wie ben ik, dat ik noemen zal een naam? Of ik 144 letters noem 49, 7, 3? Het is alleen een melodie van klanken door mijzelf geweven, die nooit te nimmer weer kan geven wat is, ofschoon ik het niet zie. Ik noem U "God", Gij Onbekende. Ik noem U Kracht, ik noem U Licht, want zó beleef ik soms Uw Wezen. Ik heb me op Uw Zijn gericht en soms, soms schijn ik U te vrezen. Leer mij ook Kracht met U te gaan en heb ik U als Naam dan als een begrip, Uw woord gegeven, ik deel van al wat zo bekrompen is, kan nog niet zonder woorden leven. En daarom prijs ik U, mijn God.....